

Και βητόρων δὲ τὴν περὶ τὸ ψεύ- 30
 δεσθαί τεχνὴν οὐ μιμησόμεθα. Οὐτε γὰρ ἐν δικαστηρίοις,
 οὐτ' ἐν ταῖς ἄλλαις πράξεσιν ἐπιτήδειον ἡμῖν τὸ ψεῦδος,
 τοῖς τὴν δρθὴν ὁδὸν καὶ ἀληθῆ προελομένοις τοῦ βίου, οἷς
 τὸ μὴ δικάζεσθαι νόμῳ προστεταγμένον ἔστιν. Ἄλλ' ἐκεῖνα
 αὐτῶν μᾶλλον ἀποδεξόμεθα, ἐν οἷς ἀρετὴν ἐπήνεσαν, ἢ 35
 πονηρίαν διεβάλλον. Ὡς γὰρ τῶν ἀνθέων τοῖς μὲν λοιποῖς

|| 36 ἀνθέων

CDEGHIY : ἀνθῶν ABFVXZ

V

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

46

ἄχρι τῆς εὐωδίας ἢ τῆς χροῶς ἔστιν ἡ ἀπόλαυσις, ταῖς
 μελίτταις δ' ἄρα καὶ μέλι λαμβάνειν ἀπ' αὐτῶν ὑπάρχει,
 οὕτω δὲ κἀνταῦθα τοῖς μὴ τὸ ἡδὺ καὶ ἐπίχαρι μόνον τῶν
 τοιούτων λόγων διώκουσιν ἔστι τινὰ καὶ ὠφέλειαν ἀπ' 40
 αὐτῶν εἰς τὴν ψυχὴν ἀποθέσθαι. Κατὰ πᾶσαν δὲ οὖν τῶν
 μελιττῶν τὴν εἰκόνα τῶν λόγων ἡμῖν μεβεκτέον. Ἐκεῖναί
 τε γὰρ οὐτε ἅπασιν τοῖς ἀνθεσι παραπλησίως ἐπέρχονται,
 οὕτε μὴν οἷς ἂν ἐπιπιδῶσιν ὄλα φέρειν ἐπιχειροῦσιν, ἀλλ'
 ὅσον αὐτῶν ἐπιτήδειον πρὸς τὴν ἐργασίαν λαβοῦσαι, τὸ 45
 λοιπὸν χαίρειν ἀφήκαν· ἡμεῖς τε, ἦν σωφρονῶμεν, ὅσον
 οἰκεῖον ἡμῖν καὶ συγγενὲς τῇ ἀληθείᾳ παρ' αὐτῶν κομισά-
 μενοι, ὑπερβησόμεθα τὸ λειπόμενον. Καὶ καθάπερ τῆς
 βροδωνιάς τοῦ ἄνθους δρεψάμενοι τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνομεν,
 οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων λόγων ὅσον χρήσιμον καρπωσά- 50
 μενοι, τὸ βλαβερὸν φυλαξόμεθα. Εὐθύς οὖν ἐξ ἀρχῆς
 ἐπισκοπεῖν ἕκαστον τῶν μαθημάτων, καὶ συναρμόζειν τῷ
 τέλει προσήκε, κατὰ τὴν Δωρικὴν παροιμίαν, τὸν λίθον
 ποτὶ τὰν σπάρτον ἄγοντας.

42 ἡμῖν DGHIX : ὑμῖν ABCEFVYZ ; sed vide infra 46 || 50 ὅσον
 χρήσιμον καρπωσάμενοι : τὸ ἡδὺ λαβόντες GH || 51 φυλαξόμεθα IS⁴ :
 φυλασσόμεθα H, φυλασσώμεθα G, φυλαξώμεθα ceteri. Sed vide ad 48 :
 ὑπερβησόμεθα || 54 τὰν σπάρτον PRSTU : τὰν σπάρταν Na, τὴν σπάρτον
 ceteri ; τὰν scribendum e contextu liquet.

2. Κατὰ τὴν Δωρικὴν παροιμίαν (voy. *Paroem. Gr.*, Leutsch. u.
 Schneidewin, II, p. 775). S. Basile en termes exprès, S. Grég. de
 Naz. indirectement (epist. 38 ; M. XXXVII, 80 A), par le dialecte,
 sont les seuls qui nous indiquent l'origine dorienne de ce proverbe.
 S. Jean Chrysostome le cite également (*Hom.*, 35, in *Ep. I ad Cor.*, 3 ;
 M., P. G., LX, p. 300), mais en dialecte attique.

[...]

c. IX fin

Ἄλλὰ δῆτα πλούτου μὲν ὑπεροψόμεθα, καὶ τὰς διὰ τῶν
 αἰσθήσεων ἡδονὰς ἀτιμάσομεν, κολακείας δὲ καὶ θωπείας
 διωξόμεθα, καὶ τῆς Ἀρχιλόχου ἀλώπεκος τὸ κερδαλέον τε
 καὶ ποικίλον ζηλώσομεν ; Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὁ μᾶλλον 135
 φευκτέον τῷ σωφρονοῦντι τοῦ πρὸς δόξαν ζῆν, καὶ τὰ τοῖς
 πολλοῖς δοκοῦντα περισκοπεῖν, καὶ μὴ τὸν δρθὸν λόγον
 ἡγεμόνα ποιεῖσθαι τοῦ βίου, ὥστε, κἂν πᾶσιν ἀνθρώποις
 ἀντιλέγειν, κἂν ἀδοξεῖν καὶ κινδυνεύειν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ
 δέη, μηδὲν αἰρεῖσθαι τῶν δρθῶς ἐγνωσμένων παρακινεῖν. 140
 Ἡ τὸν μὴ οὕτως ἔχοντα τί τοῦ Αἰγυπτίου σοφιστοῦ
 φήσομεν ἀπολείπειν, ὅς φυτὸν ἐγίγνετο καὶ θηρίον, ὁπότε
 βούλοιτο, καὶ πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ πάντα χρήματα ; εἴπερ δὲ
 καὶ αὐτὸς νῦν μὲν τὸ δίκαιον ἐπαινέσεται παρὰ τοῖς τοῦτο
 τιμῶσι, νῦν δὲ τοὺς ἐναντίους ἀφήσει λόγους, ὅταν τὴν 145
 ἀδικίαν εὐδοκίμοῦσαν αἰσθηται, ὅπερ δίκης ἔστι κολάκων.